

OPCIÓ A

1) Comentari literari i lingüístic

No havia entrat a l'església d'ençà del dia que em vaig casar. De les finestres estretes i altes, algunes amb els vidres trencats que deixaven veure cel ennuvolat a trossos, venien taques de colors, i l'altar major, tot ple de lliris de sant Antoni, amb la branca i les fulles de la branca d'or fi, era un crit d'or que pujava amunt, endut amunt per totes les columnes, fins a les punxes del sostre, que recollien el crit i l'enviaven al cel. La senyora del paraigua d'home encenia els ciris i mentre els encenia i mentre els feia aguantar, la mà li tremolava. Quan els va haver deixat es va senyar i es va quedar dreta com jo. La gent s'agenollava i jo, mirant-los tots agenollats, no em vaig enrecordar d'agenollar-me i la senyora també estava dreta, potser perquè no es podia agenollar, i va venir l'encens i mentre l'encens s'escampava, vaig veure les boletes damunt de l'altar. Una muntanya de boletes una mica cap a un costat de l'altar, al peu d'un ram de lliris de sant Antoni, i la muntanya de boletes anava creixent; les unes naixien al costat mateix de les altres, com bombolles de sabó, molt estretes, molt apilotades, les unes al costat de les altres i tota aquella muntanya de boletes pujava amunt, amunt, i potser el capellà també les va veure perquè un moment va obrir els braços, amb les mans acostades al cap, com volent dir Reina Santíssima, i jo vaig mirar la gent, em vaig girar a mirar els que estaven darrera meu, fins a l'acabament de l'església, i tots tenien el cap ajupit i no podien veure les boletes, tan al costat les unes de les altres, que ja vessaven de l'altar, que aviat arribarien als peus dels escolanets que resaven. I aquelles boletes, de color de raïm blanc, s'anaven rosant de mica en mica i es feien vermelles. Cada vegada més de llum. El temps de jo tancar els ulls per reposar-los i voler saber a les fosques si era veritat el que veia, quan els tornava a obrir, les boletes s'havien fet més de llum. Tot un costat de la muntanya ja era vermell. Aquelles boletes eren com els ous de peix, com els ous que hi ha en aquella saqueta a dintre dels peixos, que s'assembla a la casa dels nens quan neixen, i aquelles boletes naixien a l'església com si l'església fos el ventre d'un gran peix. I aviat, si durava massa, tota l'església seria plena de boletes que cobririen la gent i els altars i les cadires. I es van començar a sentir unes veus de lluny, com si vinguessin del gran pou de la pena, com si sortissin mig apagades de colls tallats, de llavis que no podien dir paraules, i tota l'església va quedar morta: el capellà clavat a l'altar, amb la casulla de seda i la creu de sang i de pedreria, la gent tacada per les ombres dels colors dels vidres de les finestres estretes i altes. Res no vivia: només les boletes que s'anaven escampant, ja fetes de sang i amb olor de sang

que feia fugir l'olor de l'encens. Només olor de sang que és olor de mort i ningú no veia el que jo veia perquè tothom estava amb el cap baix. I damunt de les veus que venien de lluny i no s'entenia què deien, es va alçar un cant d'àngels, però un cant d'àngels enrabiats que renyaven la gent i els explicaven que estaven davant de les ànimes de tots els soldats morts a la guerra, i el cant deia que miressin el mal, que Déu feia vessar de l'altar; que Déu els ensenyava el mal que s'havia fet perquè tots resessin per acabar amb el mal. I vaig veure la senyora dels ciris que també estava dreta perquè no es devia haver pogut agenollar, i tenia els ulls que li sortien del cap i ens vam mirar i vam quedar una estona encantades mirant-nos, perquè ella també devia veure els soldats morts, ella també els veia, m'ho deien els seus ulls de persona que li han matat algú amb bala i al mig d'un camp; i espantada pels ulls de la senyora vaig sortir mig trepitjant gent agenollada i a fora queia la pluja fina com quan havia entrat. I tot era igual.

I amunt, jo amunt, amunt, Colometa, vola, Colometa... Amb la cara com una taca blanca damunt del negre del dol... amunt, Colometa, que darrera teu hi ha tota la pena del món, desfes-te de la pena del món, Colometa. Corre, de pressa. Corre més de pressa, que les boletes de sang no et parin el caminar, que no t'atrapin, vola amunt, escales amunt, cap al teu terrat, cap al teu colomar... vola, Colometa. Vola, vola, amb els ulls rodonets i el bec amb els foradets per nas al capdamunt... i corria cap a casa meva i tothom era mort. Eren morts els que havien mort i els que havien quedat vius, que també era com si fossin morts, que vivien com si els haguessin matat. I vaig pujar l'escala amb els polsos que em foradaven els costats del front i vaig obrir la porta, que no trobava el pany per ficar-hi la clau, i vaig tancar la porta i m'hi vaig clavar d'esquena, respirant com si m'ofegués, i vaig veure en Mateu que em donava la mà i deia que no hi havia més remei...

2) Elaboreu un text argumentatiu d'un màxim de 300 paraules sobre el tema següent: *l'educació inclusiva*.

OPCIÓ B

1) Comentari literari i lingüístic.

Oh vós, mesquins qui sots terra jaeu
del colp d'amor ab lo cos sangonent
e tots aquells qui ab cor molt ardent
han bé amat, prec-vos no us oblideu!
Veniu plorant, ab cabells escampats,
uberts los pits per mostrar vostre cor
com fon plagat ab la sageta d'or
ab què amor plaga els enamorats!

Los colps d'amor són per tres qualitats
e veure es pot en les fletxes que fir,
per què els ferits són forçats de sentir
dolor del colp segons seran plagats.
D'or e de plom aquestes fletxes són,
e d'un metall que s'anomena argent:
cascú d'aquests dóna son sentiment
segons que d'ells diferència ha en lo món.

En aquell temps que primer d'aquest fon,
les fletxes d'or amor totes llançà
e, desmembrat, una se n'aturà
ab què em ferí, de què viure abandon.
De fletxes tals molts passats foren morts;
ja no té pus què fer guerra mortal:
ab les d'argent sol basta a fer senyal,
mas los plagats de morir són estorts.

Ab les de plom són hui tots sos deports
e son poder no basta a traure sang.
Amor, veent lo seu poder tan manc,
ha trencat l'arc: jo en faç al món reports.
Ab cor sancer crida la sua pau,
per què cascú pot anar en cabells;
per fugir d'ell no cal muntar castells:
lo seu poder pus baix que terra jau.

Mas jo romanc a mort, d'açò fiau.
La sua pau és guerra per a mi:
si en guerra fos cella per qui em ferí,
jo fóra en pau, vençut e son esclau.
Pau ha lo món e guerra jo tot sol,
perquè amor guerrejar ha finit.
Jo son plagat e no puc ser guarit,
puix la que am de sa plaga no es dol.

Oh folla amor, qui vostre delit vol
sobre lloc fals ha son contentament;
per ço repòs no té en l'enteniment,
car sinó el ver l'enteniment no col.

2) Elaboreu un text argumentatiu d'un màxim de 300 paraules sobre el tema següent: *la lectura a l'aula*.